

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 256.511 van 12 mei 2023
in de zaak A. 234.825/VII-41.485**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julien Hardy
 kantoor houdend te 1348 Louvain-La-Neuve
 rue de la Draisine 2/004
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENRAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
 EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 21 oktober 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 260.808 van 16 september 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.674 van 15 december 2021.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 januari 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marie Hennico, die *loco* advocaat Julien Hardy verschijnt voor de verzoekende partijen, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekende partijen dienen respectievelijk op 28 januari 2019 (eerste verzoekende partij), 26 maart 2019 (vierde verzoekende partij) en 8 april 2019 (tweede en derde verzoekende partij) een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 11 maart 2021 drie beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissingen).

Op 15 april 2021 tekenen de verzoekende partijen tegen de voornoemde weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 16 september 2021 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verzoekende partijen niet worden erkend als vluchteling en dat hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid van het cassatieberoep in hoofde van vijfde verzoeker

4. Om op ontvankelijke wijze een cassatieberoep bij de Raad van State in te stellen, moet een verzoeker partij zijn geweest bij de met het cassatieberoep bestreden beslissing.

Te dezen was huidige vijfde verzoeker geen partij in de procedure die heeft geleid tot het bestreden arrest. Bijgevolg wordt ambtshalve de niet-ontvankelijkheid van het cassatieberoep in zijnen hoofde vastgesteld.

V. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partijen werpen in een enig middel de schending op van “de rechten van verdediging en tegenspraak”, van de artikelen 39/60 en 39/76 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 6 en 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 ‘houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen’ (hierna: koninklijk besluit van 21 december 2006).

De verzoekende partijen achten de aangehaalde rechtsnormen geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in het bestreden arrest steunt op “nieuwe elementen” die niet, minstens niet op geldige wijze, werden voorgelegd, namelijk de aanvullende nota van 11 augustus 2021 en de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 2 augustus 2021 (hierna: COI-verslag). Zij wijzen erop dat de aanvullende nota enkel een internetlink bevat maar geen inventaris noch een papieren versie van het COI-verslag. Uit de motivering van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel kennis heeft genomen van het COI-verslag van 2 augustus 2021. Volgens de verzoekende partijen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wellicht de website geraadpleegd, hetgeen hij echter niet mocht. Op grond van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet vermocht hij het COI-verslag niet in aanmerking te nemen. De artikelen 6 en 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 impliceren dat ook de stukken moeten worden gevoegd bij de nota. Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet voorziet dat de procedure schriftelijk is, hetgeen volgens de verzoekende partijen ook de consultatie van websites door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitsluit. De verzoekende partijen besluiten dat de verwerende partij het COI-verslag niet heeft voorgelegd, dat zij het dus niet konden tegenspreken en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het bestreden arrest niet mocht motiveren met verwijzing naar stukken die zich niet in het dossier bevinden noch op geldige wijze werden voorgelegd. Daarenboven heeft de verwerende partij de aanvullende nota slechts ingediend op 12 augustus 2021 terwijl de terechtzitting reeds plaatsvond op 16 augustus 2021.

6. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen het middel. Zij voegen toe dat de verwerende partij niet tracht aan te tonen dat het voorleggen van de papieren versie van het COI-verslag niet mogelijk was of op enige manier moeilijk of bezwaarlijk zou zijn.

Wat het verweer betreft dat zij de website van de verwerende partij konden raadplegen en kennis konden nemen van de niet bij de aanvullende nota gevoegde COI-verslagen, benadrukken de verzoekende partijen dat de

procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schriftelijk is zodat de landenrapporten en bijkomende informatie moeten worden voorgelegd. Omwille van het recht van verdediging en het recht op tegenspraak mag de rechter zich niet steunen op informatie die zich niet in het rechtsplegingsdossier bevindt, *a fortiori* niet wanneer niet blijkt dat de verzoekende partijen deze informatie hebben geraadpleegd en wanneer de partijen niet hebben gedebatteerd over deze informatie.

Wat het verweer betreft dat de aanvankelijk bestreden beslissingen ook hyperlinks naar twee andere COI-verslagen bevatten waarover de verzoekende partijen geen opmerking in hun beroepschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben geformuleerd en waarvan zij daadwerkelijk kennis zouden hebben genomen, laten de verzoekende partijen gelden dat zij het administratief dossier hebben geraadpleegd alvorens hun beroepschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen. De rechtsregels betreffende de toegankelijkheid van stukken uit het administratief dossier verschillen van de procedureregels bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekende partijen niet inzien hoe de verwijzing naar internetlinks in de aanvankelijk bestreden beslissingen invloed zou hebben op de gegrondheid van het voorliggende cassatiemiddel. Dat de verwerende partij andere onregelmatigheden zou hebben begaan, betekent bovendien niet dat het huidige middel niet gegrond zou zijn.

Wat het verweer betreft dat de aanvullende nota van de verwerende partij een samenvatting van het COI-verslag zou bevatten, voeren de verzoekende partijen aan dat deze verslagen moeten kunnen worden geraadpleegd om die samenvatting na te gaan en dat de aanvullende nota zich niet beperkt tot een samenvatting maar ook verwijst naar die verslagen. Het kwestieuze verslag is gebruikt om het bestreden arrest te motiveren, hoewel het zich niet in het rechtsplegingsdossier bevindt noch bij de aanvullende nota werd gevoegd.

Wat het verweer betreft dat de aanvullende nota internetlinks bevatte zodat de informatie kon worden gerpleegd op de website van de verwerende partij, merken de verzoekende partijen op dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schriftelijk is en dat nieuwe stukken bij de aanvullende nota moeten worden gevoegd of anders uit het debat moeten worden geweerd. De mogelijkheid om de website van de verwerende partij te raadplegen, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partijen besluiten dat de wetgever niet heeft voorzien dat het weergeven van een internetlink een geldige wijze is om stukken over te leggen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en ze mee te delen aan de andere partij(en).

Wat het verweer betreft dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden al het aanbrengen van websites heeft aanvaard indien het gaat om publiek toegankelijke informatie op een betrouwbare website, stellen de verzoekende partijen dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde heeft. Zij betwisten ook de relevantie van de door de verwerende partij aangevoerde rechtspraak.

Wat het verweer betreft dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling uitsluitend steunt op het rechtsplegingsdossier en op “algemeen bekende feiten”, benadrukken de verzoekende partijen dat de procedureregeling enkel voorziet in afschriften van stukken, dit is de papieren versie ervan, doch niet in de verwijzing naar websites. Te dezen is overigens geen sprake van algemeen bekende feiten.

Wat het verweer betreft dat de verzoekende partijen ter terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen konden repliceren op de aanvullende nota en op de informatie waarnaar de hyperlinks in die nota verwijzen, merken de verzoekende partijen op dat de verwerende partij hen geen kopie van die nota noch van het COI-verslag heeft gestuurd. Bovendien heeft de verwerende partij de aanvullende nota pas enkele dagen voor de terechtzitting ingediend, zonder het COI-verslag. Het was dus effectief onmogelijk voor de

verzoekende partijen om op passende wijze kennis te nemen van de meergenoemde aanvullende nota, noch om erop te repliceren.

Wat het verweer betreft dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel informatie heeft geraadpleegd waarvan de internetlinks zich in de aanvullende nota bevonden en verwijzen naar de “openbaar toegankelijke en betrouwbare website” van de verwerende partij, herhalen de verzoekende partijen dat dergelijke verwijzing geen geldige manier vormt om nieuwe stukken over te leggen met een aanvullende nota.

Wat het verweer betreft dat zowel de verzoekende partijen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een kopie van het niet bij de aanvullende nota gevoegde COI-verslag hadden kunnen vragen, benadrukken de verzoekende partijen opnieuw de inhoud van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet en de artikelen 6 en 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006. Zij wijzen ook op de chronologie, waaruit blijkt dat zij niet de tijd hadden om kennis te nemen van de aanvullende nota, een afschrift van de kwestieuze verslagen te vragen, op tijd antwoord te krijgen en een repliek voor te bereiden. Bovendien zijn noch de verzoekende partijen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ertoe gehouden de tekortkomingen van de verwerende partij te verhelpen: deze laatste moest zelf een afschrift van de stukken bij de aanvullende nota voegen.

Wat het “volledigheidshalve” verweer betreft dat “de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een volledige uitoefening van haar controlerecht sowieso het internet dient te consulteren daar het CGVS (maar ook andere instanties zoals EASO, UNHCR, ...) voor de bronnen van de landenrapporten eveneens verwijst naar links op het internet”, benadrukken de verzoekende partijen andermaal dat andere rechtsregels van toepassing zijn op de inhoud van het administratief dossier dan op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het dossier moet in ieder geval een papieren versie van de bron bevatten, anders kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de motivering niet controleren.

Beoordeling

Het recht van verdediging en het recht op tegenspraak

7. De kritiek van de verzoekende partijen is gericht tegen het feit dat de verwerende partij op 11 augustus 2021 een aanvullende nota heeft bezorgd aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt verwezen naar “nieuwe elementen” waarover zij beschikt, namelijk de COI Focus “Colombia: Veiligheidssituatie” van 2 augustus 2021.

Meer bepaald wordt in de aanvullende nota de internetlink weergegeven naar de vindplaats van dit COI-verslag op de website van de verwerende partij evenals de voor de huidige zaak relevant geachte informatie uit dit verslag.

8. Uit het dossier van de zaak blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een faxbericht van 12 augustus 2021 om 10.33u de kwestieuze nota naar (het faxnummer van) de raadsman van de verzoekende partijen heeft gestuurd, met de vermelding dat de zaak was vastgesteld op de zitting van 16 augustus 2021 om 13 uur. Volgens de kopie van deze verzending, die zich in het dossier bevindt, waren zowel de verbinding als het resultaat “OK”. De verzoekende partijen betwisten de ontvangst van deze kennisgeving overigens niet.

Uit het proces-verbaal van de terechtzitting van 16 augustus 2021 blijkt dat de verzoekende partijen er hebben gevraagd “op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet om de aanvullende nota van verwerende partij niet te aanvaarden omdat de ingevoegde link onvoldoende is”.

In het bestreden arrest wordt vermeld dat de verwerende partij op 11 augustus 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de

vreemdelingenwet een aanvullende nota heeft ingediend waarin zij refereert aan de COI Focus “Colombia: Veiligheidssituatie” van 2 augustus 2021. Verder betreft de Raad voor Vreemdelingenetwistingen de informatie uit die aanvullende nota in zijn beoordeling:

“Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de ‘Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia’ van UNHCR van september 2015, als de COI Focus ‘Colombia: Veiligheidssituatie’ van 13 november 2019, de COI Focus ‘Colombia: veiligheidssituatie’ van 27 juli 2020 en de COI Focus ‘Colombia: Veiligheidssituatie’ van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia

regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in haar op 11 augustus 2021 neergelegde aanvullende nota op basis van voormelde landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

‘[...]’

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van verwerende partij door de Raad overgenomen. Gelet op hun verklaringen over hun herkomst uit Colombia, moet de veiligheidssituatie in de stad Villa del Rosario, waar verzoekende partijen voor hun vertrek uit Colombia

hebben verbleven, worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in Villa del Rosario geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).”

De raadsman van de verzoekende partijen heeft de bewuste aanvullende nota ontvangen op (donderdag) 12 augustus 2021 ‘s voormiddags voor de zitting van (maandag) 16 augustus 2021 om 13 uur. Er blijkt niet dat de

raadsman en aldus de verzoekende partijen zelf hun verdediging tegen de in die nota opgenomen algemene informatie niet tijdig konden voorbereiden, noch dat zij desgewenst geen uitstel van de behandeling van hun zaak konden vragen. Evenmin blijkt – de verzoekende partijen voeren dit zelfs niet aan – dat zij of hun raadsman de in de nota weergegeven informatie niet konden toetsen aan de hand van het in de nota opgenomen webadres van de verwerende partij waarop de volledige COI-verslagen waren terug te vinden. Het gaat trouwens om een openbaar toegankelijke en op eenvoudige wijze te raadplegen website van een Belgische overheid. De verzoekende partijen tonen niet aan dat zij werden gehinderd in hun verdediging doordat geen papieren versie van de kwestieuze verslagen was gevoegd bij de aanvullende nota. Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de verzoekende partijen ter terechtzitting hebben gevraagd om de aanvullende nota uit het debat te weren omdat de internetlink naar de vindplaats van het COI-verslag niet zou volstaan in het licht van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet (zie verder wat dit laatste betreft).

De verzoekende partijen maken in die omstandigheden niet aannemelijk dat hun recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, werd geschonden door het in aanmerking nemen van de hen op 12 augustus 2021 meegedeelde aanvullende nota van de verwerende partij met daarin een mededeling van de vindplaats van de COI-verslagen op de website van de verwerende partij en een duidelijke weergave van de in aanmerking genomen informatie uit die verslagen.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet

9. Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt:

“De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

10. Door een aanvullende nota van de verwerende partij in aanmerking te nemen die verwijzingen naar en informatie uit een verslag op bepaalde websites bevat, zonder dat het kwestieuze verslag is gevoegd bij deze nota of er volledig in is weergegeven, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het schriftelijk karakter van de procedure geschonden.

Verder blijkt niet dat de verzoekende partijen of hun raadsman hun opmerkingen ter terechtzitting niet mondeling hebben kunnen of mogen voordragen. Tot slot voeren de verzoekende partijen niet aan dat de in de aanvullende nota vermelde informatie betrekking heeft op andere middelen dan die welke in het verzoekschrift of de nota werden uiteengezet.

Artikel 39/76 van de vreemdelingenwet

11. Artikel 39/76 van de vreemdelingenwet luidt:

“De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen, behoudens wat de beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft bedoeld in artikel 57/6, § 3, eerste lid. De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd. [...]”

12. Deze bepaling bevat als dusdanig geen voorwaarden waaraan een “aanvullende nota” dient te voldoen, behalve dat hij beperkt moet zijn tot “nieuwe elementen” en dat niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen ambtshalve uit het debat worden geweerd. Ze verbiedt dan ook niet dat een partij in een aanvullende nota bepaalde nieuwe informatie opneemt en in die nota ook de vindplaats van die informatie op het internet vermeldt.

Verder maakt de weergave van het webadres (URL) waarop het COI-verslag kan worden gevonden deel uit van de aanvullende nota en dus van het rechtsplegingsdossier. Het desgevallend openen van het webadres dat in de aanvullende nota wordt vermeld en waarop de informatie is te vinden die in de aanvullende nota wordt aangehaald, betekent dan ook niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf een onderzoek zou voeren dat ruimer is dan hetgeen de partijen hem hebben meegedeeld. Dat webadres heeft betrekking op de in de aanvullende nota meegedeelde nieuwe informatie en het laat de verzoekende partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen net toe de weergave van die informatie in de aanvullende nota te toetsen aan de bron ervan.

De artikelen 6 en 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006

13. Artikel 6 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 heeft betrekking op het aantal bij te voegen afschriften van ieder processtuk dat aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt bezorgd.

De uiteenzetting van het voorliggende middel heeft echter geen betrekking op het aantal afschriften van de aanvullende nota dat de verwerende partij al dan niet moest bezorgen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

14. Naar luid van artikel 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 bevatten de tot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gerichte processtukken een inventaris van de stavingsstukken.

Een schending van deze bepaling is *in casu* niet aan de orde vermits geen stukken waren gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij.

Conclusie

15. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

- 1. Het beroep is onontvankelijk wat vijfde verzoeker betreft.**
- 2. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep voor het overige.**
- 3. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 1.000 euro, elk voor een vijfde, en een bijdrage van 20 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf mei tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.
De griffier	De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams